

have. For Diebliffet faar ethvert af de 6 Linieføstningskompagnier, vi have, hvert Nar 90 Rekruter, hvorimod ethvert af de foreslaaede 12 Liniekompagnier kun skulde have 65 Rekruter. Den Tilgang af 90 Rekruter, der nu er normeret, er beregnet paa, at Føstningskompagnierne i Krigstid skulde kunne træde op med en Styrke af 400 Mand. De fremtidige 12 Kompagnier med en mindre Rekruttilgang ere beregnede paa en Styrke af 320 Mand, og jeg tror, at det maa indrømmes, at 320 Mand er saa stor en Styrke, som man med nogenstomhelst Næmelighed kan forlange, at 1 Kapitain og 2 Premierlieutenanter skulle kommandere, naar man tager i Betragtning, at Føstningsartilleriet, ifølge hele sin Maade at virke paa, maa være stykket ud i en hel Mængde smaa Kommandoer, som altsaa Kompagnichefen vil blive nødt til at overføre og gaa fra det ene til det andet. Naar man gjør disse Kompagnier for store og altsaa giver Kompagnicheferne altfor mange Poster at skulle tilse, og hans Premierlieutenanter altfor mange Poster at have det nærmere Tilsyn med, vil Følgen deraf blive, at der ikke bliver den Kommando, som er lige saa nødvendig og maafee nok saa nødvendig ved Føstningsartilleriets Tjeneste som ved hvilketsomhelst andet Vaaben. Jeg tror derfor, at det er en overordenlig nyttig Foranstaltning, at man formindsker Føstningskompagniernes Styrke samtidig med, at man forøger deres Antal. Lovforslaget foreslaar Føstningsartilleriet inddelt i Batailloner paa 4 Kompagnier; det er naturligvis en ren administrativ Ordning; det følger jo i Grunden af sig selv, at man ikke godt kan lade alle disse 12 Kompagnier løbe sammen i et eneste Regiment; man er nødt til at have Melleminstanser til at føre Tilsyn. I Lovforslagets § 5 er der foreslaaet en meget ubetydelig Udvidelse af Ingenieurkorpsets Officerspersonale, og dernæst er det foreslaaet, at Ingenieurregimentet skal have et 6te Liniekompagni foruden de 5, som det allerede har. Det ligger i hele Udviklingens Gang, at den tekniske Tjeneste spiller en større og større Rolle i Krigsførelsen, og det er derfor ikke Andet end Noget, som ligger i Sagens Natur, at jo længere vi rykke frem, desto mere trænger man til Ingenieurtropper, der ere de eneste, som kunne være særlig oplærte til den Art af teknisk Tjeneste, som de sædvanlige Soldater ikke kunne lægge sig efter, og som man ikke kan forlange, at de skulle forstaa sig paa, naar de ikke ere oplærte dertil. — Jeg skal ikke opholde mig ved Bestemmelserne i §§ 6, 7 og 9 om Hærens Lægekorps, Dyrlægekorps og Spillemand. — Jeg

skal endnu kun sige et Par Ord med Hensyn til et Punkt. Det er nemlig det, at der udfskrives flere Rekruter til Rytteriet, Feltartilleriet, Føstningsartilleriet og Ingenieurkorpset. Det Antal Rekruter, der, om jeg saa maa sige, bliver tilovers til Fodfolket, vil da naturligvis blive noget mindre. Tidligere, fra 1867—1880, udfkrev man alt det tjenstdygtige Mandstab til de kombattante Vaaben. I 1880 bestemte man sig til at bruge en Del af det til egentlig Krigstjeneste dygtige Mandstab til Hestepasfærtjeneste, Traintjeneste og Tjeneste ved Sundhedstropperne; det var nok saa meget en økonomisk Reform, man paa den Maade foretog, som det stete, fordi disse Arter af Tjeneste i og for sig krævede Folk, der vare skikkede til egentlig Krigstjeneste. Naar man nu tager Mere af det tjenstdygtige Mandstab til Rytteriet, Artilleriet og Ingenieurkorpset, vilde det have til Følge, at Fodfolket fik en mindre Rekruttilgang, end det har haft i Aarene siden 1880, med mindre man fik i Stedet noget af det Mandstab, som hidtil har været tildelt disse Nonkombattanter, og lod dem komme til Fodfolket og i Stedet derfor udfkrev Folk, der ere uskikkede til egentlig Krigstjeneste til denne Nonkombattantjeneste. Regeringens Forslag gaar ud paa, at al Hestepasfærtjeneste, Traintjeneste og Sundhedstroppetjeneste skal bestrides af Folk, der ikke ere skikkede til egenlig Krigstjeneste, af den saakaldte Militærarbejderklasse. Udvalget har fundet, at det ikke er nødvendigt at gaa saa vidt, men at man, blandt Andet af økonomiske Hensyn, som hidtil kan lade Sundhedstropperne rekruteres fra den egentlige krigsdygtige værnepligtige Befolkning. Det medfører en lille Beparelse i de aarlige Udgifter, og det skjønnes ikke, at der er noget egentlig Uoverkommeligt i, at man til Sundhedstropper tager virkelig tjenstdygtige Folk. Enhver, der nogenfinde har været alvorlig syg, vil have en Erfaring om, hvor stor en Vættelse det er for den Syge, at den Mand, som skal passe ham, har Kræfter til at udrette dette Stykke Arbejde. Jeg tror derfor, at der er Noget, der taler for, at man lader Sundhedstropperne være de stærkeste Folk, som egentlig anses for stikkede til Krigstjeneste. — Der er endelig endnu i Forslaget en lille Forøgelse af Hærens Hestehold. Det væsentligste Punkt deri er, at der ved hvert Fodfolkregiment skal være 6 Stambeste, for at Fodfolkskapitainer kunne faae nogen Øvelse i at ride. Der er intet Spørgsmaal om, at man i en fremtidig Krig vil blive nødt til at sætte samtlige Kapitainer til Hest, det vil være ubilligt at forlange, at de ved Udbrudet af Krigen skulle kunne ride og gerere sig til Hest, naar de i mange Nar